

отвори и въ Казанлъкъ такова училище. Той отишълъ и наредилъ училище. Ето че и копривщени се обадили. Копривщенискиятъ чорбаджия Вълко Чалъковъ, който давалъ голѣми помощи за възобновяването на Рилския манастиръ, повикалъ Неофита. Той отишълъ въ Копривщица, отворилъ училището и работилъ въ него две години (1837—1839). Гдето идълъ Неофитъ Рилски, отварялъ училище и подготвялъ нови учители.

На Неофита Рилски възложили да преведе Новия Заветъ по говоримъ български езикъ. Той написалъ българска граматика, писалъ стихотворения и много други работи. Най-сетне достигналъ да преподава славянобългарски езикъ въ гръцката семинария въ Халки. Въ това училище той принесълъ много сладкодуми речи.

Неофитъ Рилски се отличилъ и като рисуващъ. Той нарисувалъ своя ликъ и други ликове. Името му се носѣло изъ уста въ уста по цѣла България. Умрѣлъ презъ 1881 година въ Рилския манастиръ, гдето се намира и гробътъ му.

Д-ръ Петъръ Беровичъ (Беронъ)

Д-ръ Петъръ Беровъ, по-сетне нареченъ *Беронъ*, е осемъ години по-младъ отъ Василия Априловъ. Той най-напредъ се научилъ да чете и пише по гръцки и български въ родния си градъ Котелъ. Като всички грамотни котленци, той поискалъ да добие по-високо образование. Затова отишълъ въ Букурещъ и постъпилъ въ тамошното висше гръцко училище, въ което преподавали бележити гръцки учители. Като свършилъ това училище, той къмъ 1822 година се премѣстилъ въ Брашовъ за учителъ на децата на тамошнитѣ български и гръцки търговци преселници. Между тѣзи търговци имало